

med vandindvindingskendelser efter 1926-loven. Herved forstås de „oplande“, som i almindelighed vil være indtegnet på kortene ved kendelserne — de vil i reglen være tilnærmede og ikke identiske med de egentlige indvindingsoplande, jfr. bemærkningerne til § 61 —, hvad enten de er fremhævet i kendelserne, eventuelt som beskyttelsesområder, eller ej. Er der beregnet både et opland og et beskyttelsesområde, vil det være oplandet, der er afgørende. For at kunne administrere bestemmelsen må kommunalbestyrelsen skaffe sig oplysning om de oplande, der er beregnet i kommunen; hertil vil de kunne bruge det register, der nævnes i lovforslagets § 61, stk. 4.

Stk. 1, nr. 4, om skovbrugsvanding svarer til KF § 2, stk. 3, næstsidste punktum.

Stk. 2 angiver betingelserne for indvinding på fremmed grund, jfr. KF § 2, stk. 2, 3. og 4. pkt. I forhold til KF er bestemmelsen udvidet til også at omfatte landbrugs- og skovbrugsvanding efter forslagets stk. 1, nr. 3 og 4, og indskrænket til kun at gælde „med mindre andet er bestemt“. Herved tænkes på, at de institutioner, der nævnes i stk. 1, nr. 2, vil kunne opnå en servitut over den fremmede grund ved ekspropriation. Hvis der er panthavere i den fremmede ejendom, kan kommunalbestyrelsen kun give tilladelse, hvis panthaverne går med til, at grundejerens samtykke tinglyses forud for pantegæld; vil panthaverne ikke samtykke, kan sagen imidlertid fremmes efter forslaget § 12, stk. 5, jfr. § 63, stk. 1.

Stk. 3 stemmer med KF § 2, stk. 2, 1. og 4. pkt., deri, at der i de tilfælde, som omhandles i forslagets § 12, stk. 1, nr. 1 og 2, skal foreligge samtykke både fra kommunalbestyrelsen og embedslægen. Man foreslår imidlertid, at ansøgeren i disse tilfælde alene skal indhente tilladelse fra kommunalbestyrelsen, således at det pålægges kommunalbestyrelsen at indhente embedslægens tilslutning, før den giver tilladelse. Virkningen af, at kommunalbestyrelsen eventuelt i et sådant tilfælde giver tilladelse uden at have fået tilslutning fra embedslægen, må bedømmes efter almindelige forvaltningsretlige regler. Embedslægen bør ikke nægte tilslutning efter nr. 1 og 2, hvis spørgsmålet ikke har sundhedsmæssig betydning — f. eks. hvis det drejer sig om vandindvinding til kølebrug — jfr. 1961-betænkningen side 30, spalte 2. På den anden side bør kommunalbestyrelsen tage sundhedsmæssige hensyn ved tilladelser efter nr. 3, f. eks. hvis der er tale om kunstig vanding af en jordbærmark. Om kommunalbestyrelsens myndighed til at give tilladelser bemærkes i øvrigt, at kommunalbestyrelsen efter omstændighederne vil kunne give tilladelser

efter § 12, selv om der teoretisk og måske også praktisk i forvejen er disponeret over hele grundvandsdannelsen i området. Følgen heraf vil dog kunne være, at der senere forlanges regulering efter forslagets § 33, og ofte bør der ikke gives tilladelse i en sådan situation. Kommunalbestyrelsen bør påse, at placeringen af indvindingsanlægget ikke volder unødigt skade på andre indvindingsanlæg. Små vandværker efter stk. 1, nr. 1, institutionsanlæg m. v. efter stk. 1, nr. 2, og vandingsboringer efter stk. 1, nr. 3 og 4, bør derfor ligge mindst henholdsvis ca. 75, ca. 50 og ca. 100 m fra andre anlæg, jfr. 1961-betænkningen side 30, spalte 1, og 32, spalte 1. Hvis indvindingsanlægget ikke er hensynsløst placeret, vil der næppe blive tale om erstatning for eventuel skade på anden ejendom ved sænkning af grundvandstanden, jfr. bemærkningerne til § 19.

Kommunalbestyrelserne må i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige synspunkter kunne stille vilkår for deres tilladelser. For landvæsenstretternes tilladelser, hvor spørgsmålet formentlig har større praktisk betydning, er dette fremhævet i lovforslagets § 18, stk. 1, nr. 1. Et særlig praktisk spørgsmål vil være, om kommunalbestyrelsen kan stille krav med hensyn til brandslukningsforanstaltninger på vandværker efter stk. 1, nr. 1, f. eks. om brandposte, om en rentvandsbeholder, som tillige vil kunne fungere som brandreservoir, om særlige ledningsdimensioner eller om særlig pumpekapaцитet. Efter § 13, stk. 2, i lov nr. 247 af 10. juni 1960 om brandvæsenet i købstæderne og på landet kan kommunalbestyrelsen stille sådanne krav, men kun med distriktsbrandinspektorens godkendelse. I henseende til brandslukningsforanstaltninger må kommunalbestyrelsens myndighed efter forslaget § 12 forstås med forbehold af brandloven af 1960, således at kommunalbestyrelsens myndighed ikke går længere end efter brandloven. Efter brandlovens § 15 vil krav om brandslukningsforanstaltninger også kunne rejses af amtsrådet eller justitsministeren. Efter brandlovens § 13, stk. 2, afholdes udgifterne ved brandslukningsforanstaltningerne af kommunen. Er vedkommende indretning — f. eks. rentvandsbeholder, ledning eller pumpe — også af betydning for vandværket, må udgiften efter forholdets natur deles mellem kommunen og værket; uoverensstemmelser i så henseende må efter brandloven henhøre under de almindelige domstole. I KF § 28, stk. 3, foreslås, at sådanne uoverensstemmelser skal afgøres af en landvæsenkskommission; en eventuel ændring i denne retning kan imidlertid formentlig bedst indføjes i brandloven.